

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Knezka_sauropodu.pdb

PDB Name:
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Silverberg
Kněžka sauropodů
Ikarie 1994/02

21. srpna. 0750 hodin. Je to deset minut, co se modul rozpadl. Ze svého místa sice nemohu vidět jeho roztavené trosky, ale cítím ten zápach ve vzduchu. Nahořklou, štiplavou pachut' ve vlhkém tropickém ovzduší. Ve skalách jsem objevila rozsedlinu, něco jako malou jeskyni. Tady jsem před dinosaury alespoň na chvíli v bezpečí. Je zakryta hustým porostem cykasů. Každopádně není dost velká na to, aby se do ní tito obrovští dravci dostali. Dřív nebo později budu ale potřebovat něco k jídlu. Co pak? Nemám žádnou zbraň. Jak dlouho tak může na téhle ostrovní farmě, která má necelých pět set metrů v průměru a je obydlena stádem čilých a hladových dinosaurů, vydržet žena? Sama a bez prostředků prakticky bezmocná?

Neustále si opakují, že se mi to všechno snad jen zdá. Snažím se přesvědčit sama sebe, ale marně.

Náhly úprk z modulu mě celou roztrásl. V hlavě mi pořád zní podivný klokotavý zvuk, který začal vycházet z malého přehřívajícího se akumulátoru. Během několika — snad čtrnácti — sekund se můj skvělý, lehce mobilní modul proměnil v sálající hromádku roztaveného šrotu. S ním zmizel i můj komunikátor, zásoba potravin, laserová puška, prostě všechno. A nebýt varovného signálu, který ten záhadný, nenápadný zvuk ve mně vyvolal, byla bych teď na uhel i já. Takhle je to snad přece jenom lepší.

Když přivru oči, zda se mi, že vidím svou základnu Vronsky, jak nerušeně putuje po oběžné dráze vzdálené pouhých stovacet kilometrů odsud. Jaký slastný obraz! Platinově se třpytící zdi, obrovské zrcadlo, které soustřeďuje sluneční svit, aby ho vzápětí vyslalo do oken obydlí, i úrodné satelity kroužící kolem dokola jako tucet malých Měsíců. Mám to vše téměř na dosah ruky. Jen zaťukat na ochranný plášť a klidně poprosit: „Pomozte. Přijďte si pro mě. Zachraňte mě.“ Jsem sice v těsném sousedství, na výzkumné kosmické stanici v Lagrangeově bodu, ale mohla bych klidně být až někde za Neptunem. Stejně nemám šanci přivolat pomoc. Ve chvíli, kdy opustím skalní rozsedlinu, budu vydána na milost či nemilost mých drahých ještěřů. A o jejich útlouci nemám zrovna nejlepší představu.

Začíná pršet. Je to umělý déšť, ostatně tak jako všechno na Ostrově dinosaurů. Brzy jste ale promočeni úplně stejně, jako kdyby padal přírodní déšť. Všechno se na vás lepí. Odporné.

Bože, co si jen počnu?

0815 hodin. Přestalo pršet. Za šest hodin se déšť zase spustí. Vzduch je tak podivně těžký. Je neuvěřitelně vlhký a hutný. Samo dýchání mi dělá potíže. Mám pocit, že mi plíce zachvátí sněť. Jak mi jen chybí čerstvý, svěží, stále jarní vzduch, který jsem dýchala na své domovské základně. Při předchozích výpravách na Ostrov dinosaurů jsem se nikdy nestarala o to, jaké je tu klima. To jsem si ale pohodlně hověla v modulu, v bezpečí toho uzavřeného pohyblivého malinkého světa, soběstačná a izolovaná od bezprostředního kontaktu s tímto místem a jeho ještěřmi kreaturami. Dosud to z mé strany byla pouhá koketérie — cestovala jsem si, jak se mi líbilo, neviditelná a nezranitelná.

Mohou mě tu vyčenichat?

Čichové ústrojí dinosaurů není pravděpodobně nijak zvlášť vyvinuté. Domníváme se, že je citlivější než u krokodýla, ale zase ne tak jemné jako třeba u kočky. A prozatím tu kolem dokola dominuje zápach doutnajícího vaku. Jistě však vydávám pachové signály strachu. Ted' se už sice cítím klidná, ale ve chvíli, kdy jsem se zoufale škrábala ven z tavícího se modulu, mi bylo pěkně úzko. Vsadím se, že jsem prostor kolem sebe feromony přímo nasýtila.

V cykasech nastal pohyb. Něco sem jde!

Dlouhý krk, malé nohy podobné ptačím, jemně tvarované tlapy předních končetin. Nemusím mít strach. Je to jen struthiomimus, drobný dinosaur, křehká potvůrka podobná ptáku sotva dva metry vysoká. Klidně na mne upírá své vlahé zlatavé oči. Hlava se mu komíhá ze strany na stranu. Sem, tam. Vypadá jako pštros. Zdá se, že se nemůže rozhodnout, jestli se má ke mně přiblížit nebo ne. Marš! Jdi si dohnout do stegosaura. Mě nech na pokoji.

Struthiomimus vydává slabé kvokavé zvuky a stahuje se zpátky.

Tak blízko živého dinosaura jsem tedy ještě nikdy nebyla. Naštěstí to byl jeden z těch menších.

0900 hodin. Začínám mít hlad. Co si jen dám k jídlu? Prý se dají docela dobře jíst pečené cykasové plody. A co syrové? Mnoho rostlin můžete sníst, když je uvaříte. Jinak mohou být jedovaté. Tímhle problémem jsem se ale nikdy příliš nezabývala. Pokud také žijete v antiseptickém prostředí stanice L-5, nemusíte mít žádné hluboké vědomosti o tom, co

se děje vně vašeho prostoru. Ale ať už je to jak chce, přímo před skalní rozsedlinou vyrostl na cykasu masitě vypadající plod. Vypadá k snědku. Snad bych ho mohla ochutnat i syrový. Stejně nemám na výběr. Proč tedy z toho dělat takovou vědu?

Chvilku trvá než ho utruhu. Třesu jím, kroutím, tahám, škubu. Konečně. Vypadal šťavnatější. Ztuha ho žvýkám. Asi tak jako kdybyste přezvykovali gumu. Má však jemnou chuť. A možná i nějaký ten potřebný uhlohydrát.

Transportní člun se pro mne má zastavit až za třicet dní. Do té doby mě sem patrně nepřijde nikdo hledat. Jistě si ani nevzpomenou. Všechno je teď jen a jen na mě. Jaká ironie osudu! Když jsem odjížděla, byla jsem na pokraji zoufalství. Utíkala jsem od nechutného hašteření a věčného manévrování, nekonečných schůzí a zápisů, od přetvářky a pokryteckých útoků, od toho všeho hnusného politikaření, do kterého vědci zabřednou, když začnou něco řídit a stanou se z nich úředníci. Třicet dní požehnané samoty na Ostrově dinosaurů! Už mě nebude věčně svírat pocit, že se mi rozskočí hlava z každodenních zápasů s ředitelem Sarberem. Čeká mě ničím nerušený výzkum! A pak došlo k havárii. Teď se krčím za křovisky a snažím se odhadnout, co se stane dřív — zda vyhladovím nebo mě shltnou dinosauři.

0930 hodin. Napadla mě směšná myšlenka. Že by to byla sabotáž?

V duchu to probírám. Sarber a já se už týdný přeme o to, zda otevřít Ostrov dinosaurů turistům či nikoliv. Rozhodčí sbor odhlasuje, že se celá záležitost prodiskutuje příští měsíc. Sarber zastává stanovisko, že organizování zájezdů vedených průvodci nebo i výnos z nájmu při zapůjčování ostrova filmovým společnostem nám může ročně přinést potřebné miliony k rozvinutí studijního programu. Já říkám, že je to riskantní jak pro dinosaury, tak pro turisty. Podtrhuji, že tím popřeme vědecké hodnoty — ostrov se nabídne zábavě a rozprodá se. To zapůsobí na city a sbor se dává na mou stranu. Sarber ale všude mává čísly, snaží se oslnit přemrštěnými příjmy ze svých projektů. Vůbec dělá jen povyk a fantazíruje. Atmosféra houstne. Sarber, nanejvýš rozzuřen, že mu někdo oponuje, jen stěží zakrývá svůj odpor vůči mně. Povídá se — a jsme zase u mne — že pokud mu budu nadále stát v cestě, zničí mi kariéru. To je samozřejmě pitomost. Svým postavením mě sice převyšuje, ale ve skutečnosti na mne doopravdy nemůže. A co všera ta jeho náhlá zdvořilost? (Všera? Mám pocit, jako by se to odehrálo už hrozně dávno.) Řekl, že bude rád, když během pozorování na ostrově své stanovisko ještě zvážím a s úlisným úsměvem mi popřál příjemný pobyt. Nezařídil šikovně, aby mi nevydržel akumulátor? Předpokládám, že pro někoho, kdo se jen trochu vyzná v technice, to není nic tak těžkého. A Sarber se vyzná. Podařilo se mu nějak načasovat odpojení palivových tyčí? Taková bleskově se odehrávající a přesně lokalizovaná nehoda, při níž dojde k náhlému přehřátí a následnému roztavení mobilu, včetně rozškvaření jeho posádky, by ostrovu vůbec neublížila. Jaká nás postihla hrozná vědecká tragédie! Jaká nesmírná ztráta! Už to slyším. A i kdybych se nějakou šťastnou náhodou dostala z mobilu včas ven, mé vyhlídky, že tu coby pouhý pěšák přežiju třicet dní, jsou skutečně mizivé.

Všechno to ve mně vře. Když jen pomyslím, že vás chce někdo zabít jenom proto, že s ním nesouhlasíte. To je přece barbarství. Ne, něco horšího. Je to sprostá podlost.

1130 hodin. Nemohu zůstat skrčená v téhle rozsedlině nadosmrti. Půjdu prozkoumat ostrov. Podívám se, jestli bych tu nenašla nějaké lepší útočiště. Tahle stísněná skrýš je dobrá tak na chvíli a já už nejsem tolik vydešená jako bezprostředně po havárii. Tyrannosauři na mne přece nečíhají za každým stromem. Navíc o takovou hubenou potravu, jakou je moje maličkost, nebudou určitě prokazovat enormní zájem.

Jsem přece rychle uvažující primát vyspělé čeledi. A jestliže moji primitivní prapředkové z řádu savců se před sedmdesáti milióny lety uměli dinosaurům vyhnout tak dovedně, že se jim podařilo přežít a stát se pány Země, měla bych já být natolik šikovná, aby mě během příštích třiceti dnů nesežrali. V pohodlí modulu nebo pěšky, stejně to tady prozkoumám. Čert vem všechna rizika. Ještě nikdy neměl žádný člověk to štěstí být s dinosaury v tak těsném kontaktu. Naštěstí mi při výskoku z modulu zůstal diktafon. A ať už si mě dinosauři dají k večeři nebo ne, stejně bych měla náležitě zaznamenávat všechny užitečné poznatky.

Jde se na věc. Vyrazím.

1830 hodin. Začíná se snášet soumrak. Utábořila jsem se v místech poblíž rovniku, v přístřešku z naházených vějířovitých listů kaprad'orostů. Není to žádný solidní úkryt, ale v hustém listoví jsem dostatečně schovaná a s trochou štěstí se dožiju i rána. Zdá se, že po cykasovém plodu mi nic není, a tak jsem si dala další. Doplnila jsem si ho mladými, křehkými stočenými lístky, které vyrašily v samém středu kaprad'orostů. Vskutku spartánská strava. Přinejmenším se ale mohu oddat iluzi, že jsem pojedla.

Ve večerním oparu pozoruji brachiosaury. Je to ještě napůl mládě ale už obrovských rozměrů. Natahuje se k vrškům stromů a přežvykuje. Poblíž stojí zasmušile vypadající triceratops a několik struthiomimů ustavičně rejdí v neďalekém podrostu. Nechápu, co tam mohou lovit. Celý den jsem nepostřehla žádnou známku ukazující na přítomnost tyrannosaurů. Rozhodně jich tu není mnoho. Doufám, že právě spořádalí bohatou hostinu a všichni teď vyspávají někde úplně na druhé straně.

Jak fantastické místo!

Nepociťuji únavu ani strach. Jsem jen víc ostražitá. Abych řekla pravdu, nálada se mi už pozvedla.

Sedím si tu mezi listy kapradí a tiše zírám na scénu jak vystřiženou z dávné historie. Nic v ní nechybí. Snad jen jeden nebo dva zástupci létavých ptakoještěřů z řádu Pterosauria. Ty však dosud nemáme. Temné pofrkávání mohutného brachiosaury se překvapivě jasně nese těžkým vzduchem. Struthiomimové ho doprovázejí melodickými troubivými zvuky. Noc se rychle snáší a temně se rysující velké stíny vyvolávají snové představy o velkoleposti dávných časů. Jak skvělé bylo rozhodnutí uskutečnit celý Olsenův projekt rekonstrukce dinosaurů na L-5! Zavést ještěry na jejich prvopočátek a nechat je volně pobíhat, aby sami vytvořili prostředí druhohor! Ovšem, po té nešťastné příhodě s

tyrannosaurem v San Diegu už bylo sotva dál únosné přechovávat je někde na Zemi. V každém případě je tenhle projekt stejně lepší. Stačilo něco málo víc než sedm let a Ostrov dinosaurů se stal dokonale přesvědčivým obrazem druhohor. Jak jenom ve vlhkém, tropickém vzduchu vysoce nasyceném kyslíkem uhlíčitým všechno rychle a bujně roste! Jasně, nebyli jsme schopni vytvořit stoprocentně odpovídající druhohorní vegetaci, ale s použitím přežívajících rostlinných druhů, jako jsou cykasy, kapradorosty, přesličky, palmy a jinany, i s nízkými hustými kobercovými porosty různých mechů, vranečku a jaterníku, se nám to i tak skvěle podařilo. Všechno vzájemně prolulo, splynulo a lavinovitě se rozrostlo. Jen stěží si už vybavuji, jak holým a nepřirozeným dojmem ostrov působil, když jsme ho zakládali. Teď je z něho celistvě působící území, v němž se jako na tapisérii protkává zelená s hnědou. Vyrosla tu hustá džungle přerušovaná jen potoky, jezery a pasekami. A to vše se skrývá uvnitř sférického kovového pláště o obvodu asi dvou kilometrů.

A co teprve zvířata, ti obdivuhodní, fantastičtí, legrační tvorové!

Nijak nepředstíráme, že v historickém období druhohor žila vedle sebe zvířata, která jsem tu dnes viděla. Pohybovali se zde současně stegosauri a corythosauri, o kousek dál triceratops upřeně sledoval zatřpyklým pohledem brachiosaura, bok po boku tu žili i struthiomimus a iguanodon. Vzniklo zde spontánní propojení triasu, jury a křídly. Sta miliony let, během kterých dinosauri kralovali na zemi, jsme jednoduše propojili. Děláme ale vše, co je v našich silách. Olsenův projekt znovuzrození dinosaurů vyžaduje značné množství zkamenělin, v nichž je možné nalézt stopy DNA. Jen tak lze dál provést počítačovou syntézu. A nám se to dosud podařilo u pouhé dvacítky druhů. Už to je ale zázrak — z milionů let starých a nesmírně chatrných genetických informací jsme dosáhli vzniku úplně totožné molekuly DNA i následného přenosu složitých implantátů do cizích plazích vajíček. Mohli jsme sledovat embrya v jejich vývojových fázích. A to se dá charakterizovat jen jediným slovem — zázrak.

Jestliže naši dinosauri pocházejí z dob vyznačujících se rozdílem mnoha milionů let, budiž, nechme to tak. Děláme, co můžeme.

A pokud tu není žádný oterosaurus, allosaurus ani archeopteryx, nechme to zatím tak. Vždyť je ještě můžeme mít. Máme už hodně dalších, na kterých se dá pracovat. Jednoho dne snad budou tři samostatné satelitní stanice — triasová, jurská a křídlová. Toho se však pravděpodobně nikdo z nás už nedožije.

Kolem dokola se již rozprostřela úplná tma. Slyším záhadné pisklavé zvuky doprovázené tajemným syčením. Dnes odpoledne, když jsem se obezřele, ale se stále větším nadšením, přesouvala z místa havárie tam nahoře poblíž bodu rotační osy do mého nynějšího stanoviště u rovníku, mě přítomnost živých dinosaurů, které jsem chvílemi zahlédla v odstupu padesáti až sta metrů, ohromně vzrušovala. Nyní se mě opět zmocňuje strach a znovu dostávám vztek na svoji nesmyslnou pozici bezmocného trosečníka. Ve své představivosti vidím chňapající, přibližující se pařáty a děsivé, otvírající se tlamy. Dnes v noci toho asi moc nenaspím.

22. srpna. 0600 hodin. Ostrov dinosaurů zalévá nachové světlo ranního rozbřesku a já jsem stále naživu. Neupadla jsem sice do hlubokého celonočního spánku, ale chvílemi mě únava přece jen přemohla. Matně si totiž vybavuji své sny. O dinosaurech, jak jinak. Viděla jsem je, jak sedí v malých skupinkách a hrají karty nebo pletou svetry. Potom zazněl sborový zpěv. Mesiáš v podání dinosaurůhých pěvců. Nebo to byla Beethovenova Devátá?

Čile rozhodím kapradí. Dráždí mě zvědavost a něco bych pojedla. Mám už parádní hlad. Uvědomuji si, že jsme tohle místo zásobili žábami, želvami a dalšími podobnými malými živočichy, abychom těm obřím potvorám zajistili vyrovnanou stravu. Dneska si tedy budu muset chytit nějakou žabu sama pro sebe. Když ale pomyslím, že budu jíst syrová žabí stehýnka, je mi hrozně.

Ani se nenamáhám s oblékáním. V dešťových přeháňkách, které tu jsou naprogramovány čtyřikrát denně, je každopádně lepší chodit nahá jako Eva. No jasně, jsem Eva z druhohor! Bez provlhlé košile mi už nevádí ani zdejší skleníkové ovzduší.

Tak a jde se. Uvidíme, co najdu.

Dinosauri už jsou na nohou. Byložraví veleještěři si stranou něco přežvykují, masožravci se plíží za svou obětí. Všichni mají tak obrovskou chuť, že ani nečekají, až vyjde slunce. Dřív, tedy ještě v době, kdy jsme se bláhově domnívali, že dinosauri jsou plazi, bychom samozřejmě očekávali, že dokud jim vzduch neprohřeje tělo na teplotu, kterou potřebují k pohybu, budou někde těžce dřepět jako pecky. Ale jedním z největších a nejradostnějších odhalení projektu bylo prokázání hypotézy, že dinosauri jsou teplotekrvná zvířata — čilá, rychlá a zatraceně chytrá. Žádné krokodýlí „mouchy vemte si mě“. Kéž by takoví byli, pak bych možná i přežila.

1130 hodin. Bylo tu rušno hned po ránu. Mám za sebou první setkání s nejobávanějším predátorem.

Na ostrově žije devět tyrannosaurů včetně tří mláďat, která se narodila v posledních osmnácti měsících. (Pokud bereme v úvahu poměr dravců a jejich kořisti, je to pro nás optimální počet. Jestliže se ale tyrannosauri budou i nadále rozmnožovat a nezačnou se požírat navzájem, budeme se tím muset zabývat. Jedním z problémů uzavřeného ekosystému je, že v něm plně nefunguje přirozená regulace, a tím i rovnováha.) Dřív nebo později jsem se s nějakým tyrannosaurem musela potkat, ale doufala jsem, že to nebude tak brzy.

Lovila jsem žáby na okraji jezera Nebeská baň. Ošemetná práce. Chce to dovednost, hbitost a rychlý reflex. Vzpomínám, jak jsem je chytala jako malá holka — pootevřít dlaň, bleskově chňapnout. Nějak to přestalo fungovat. Že by se to za těch dvacet let ztížilo? Že tenkrát byly větší žáby? Chňap. Nic. Tak jsem tam klečela v blátě, lapala po žábách a minula vždy cíl. Nějaký obrovský sauropod si to chrupal uprostřed jezera. Možná diplodocus. Mezi jinany jsem zahlédla také corythosaura. Téměř něžně uhryzával jejich odporně páchnoucí žluté plody. Chňap. Nic. Chňap. Zase nic. Byla jsem se na svoji práci tak soustředěná, že bych ani nepostřehla, kdyby se mi za záda tiše připlížil pořádný dospělý

tyrannosaurus. A přece jsem najednou pocítila nepatrnou změnu. Něco bylo náhle ve vzduchu. Jakoby život ostrova téměř nepostřehnutelně vypadl ze svého rytmu. Vzhledla jsem a viděla, že se corythosaurus vztyčil na zadní nohy. Neklidně se rozhlížel a hluboce nasával vzduch do fantasticky propracovaného kostěného hřebene, kterým zachycoval varovné signály. Masožravec! Poplach! Corythosaurus viditelně cítil, že se blíží nebezpečí, neboť se otočil mezi dva obrovské jinany a už skákal pryč. Pozdě. Vršky stromů se rozdělily, silné větve se rozkymácely a z lesa se vynořil tyrannosaurus. Byl to náš první, kterého jsme pojmenovali Baltazar. Těžkopádnou, neohrabanou kolébavou chůzí se sunul vpřed. Mohutné nohy, zakončené prsty jako u holuba, ho pracně nesly a ocas absurdně švihl ze strany na stranu. Sklouzla jsem do jezera a ponořila jsem se do teplého slizkého bahna jak nejlouběji jsem mohla. Corythosaurus však neměl, kam by se zahrabal. Bez ochranného vybavení byl celkem bezbranný. Když ho zabiják přivrtal k zemi, mohl jen hrozně bučet. Vydával zvuky, jež byly směsicí hrůzy i vzdoru.

Nemohla jsem od té scény odtrhnout oči. Nikdy jsem neviděla zabíjet.

Tyrannosaurus se ne zrovna půvabným, zato však obdivuhodně účelným pohybem zaryl zadními tlapami do země a zatímco masivním ocasem udržoval rovnováhu, překvapivě se otočil kolem své osy, vyskočil v devadesátistupňovém oblouku a úžasným bočním úderem své mohutné hlavy srazil corythosaura na zem. Takový výpad jsem nečekala.

Corythosaurus se svalil a zůstal ležet na boku. Frkal bolestí a chabě se hýbal. T. Rex mu pomocí zadních nohou uštědřil vysvobozující ránu. Teprve potom přišly na radu jeho čelisti a maličké přední končetiny. Svou oběť roztrhal na kusy.

Ponořená až po bradu v bahně jsem s děsem v očích fascinovaně přihlížela.

Mezi námi se vyskytují zastánci myšlenky, že masožraví dravci by měli být vyčleněni na svůj vlastní ostrov. Prý je holé bláznovství, když zvířata, která byla zrozena s tak nesmírnými obtížemi, jsou posléze podobným způsobem jen tak porážena. Možná, že zpočátku toto tvrzení mělo své opodstatnění. Teď už ale ne. Za situace, kdy dochází k rozmnožování a ostrov se rychle zaplňuje mladými dinosaury, ztrácí podobný názor smysl. Pokud se máme o těchto zvířatech něco dozvědět, pak to bude jedině tehdy, když jim vytvoříme co nejvěrohodnější podmínky jejich prapůvodního života. Ostatně, kdybychom naše tyrannosaury krmili hamburgry a slanečky, nebyla by to pro ně krutá urážka?

Zabiják se živil víc než hodinu. Nakonec udělal něco, co mě k smrti vylekalo. Celý nafouklý a zakrvácený se Baltazar těžce dotáhl k břehu jezera, aby se tam napil. Stál ode mne necelých deset metrů. Snažila jsem se ze všech sil, abych vypadala jako kus trouchnivějícího dřeva. I když jsem měla pocit, že mě studuje svým jiskrným okem, neměl už zřejmě na nic chuť. Přesto jsem zůstala ponořena v bahně ještě dlouho potom, co odešel. Děsilo mě pomyšlení, že by se mohl vrátit pro dezert A pak, v lese už zase někdo řádl. Tentokrát to nebyl Baltazar. Tenhle tyrannosaurus byl mladší a měl zhmožděnou přední končetinu. Vydal jakýsi mučivý zvuk, sklonil se ke zdechlině corythosaura a pustil se do díla. Nic nového pod sluncem—že tyrannosauri nepohrdnou ani mršinami, jsme už věděli.

Nakonec jsem jimi neopovrhla ani já, či snad ano?

Když se pobřeží vyčistilo, vyškřábala jsem se ven. Všimla jsem si, že ti dva po sobě zanechali ještě pár metrů masa. Mohou vás zaplavit pochyby, může vás hryzat zlé svědomí, ale poslední slovo stejně řekne hlad. Místo čepele nože jsem použila ulitu zaděnky a odsekla první kus.

Maso corythosaura má podivně nasládlou chuť. Je v něm příchut' muškátu, hřebíčku a trochu i skořice. První sousto jsem zaboha nemohla spolknout. Jsi průkopník, přemlouvala jsem se. Divoce se mi zvedal žaludek. Jsi první člověk, který může okusit dinosaří maso. No jo, ale proč musí být syrové? Nemáš na výběr, zlato. Zkus mít chladnou hlavu. Přemoz ten zatracený reflex a spolkní to. Proboha, musíš to zkusit! Představila jsem si, že jim ústřice. Šlo to, maso mi sklouzlo do krku. V momentě jsem ho ale vyhodila. Máš ještě druhou možnost, říkala jsem si navztekane, skromnější stravu. To znamená kapradí a žáby. Ale ty moc chytat neumíš. Znovu jsem to zkusila. Povedlo se!

Když se to tak vezme, maso corythosaura se dá docela jíst. Se zřetelem, že divočina není vůbec místem pro mlsné jazyky.

23. srpna. 1300 hodin. V poledne jsem se dostala na jižní polokouli. Byla jsem teď asi sto metrů pod rovníkem, na pokraji Blat. Pozorovala jsem chování sauropodů ve stádu. Pět brachiosaurů, dva dospělí jedinci a tři mláďata postupovali tak, že ti tři malí se drželi uprostřed. „Malé“ nazývám drobečky měřící od špičky nosu po konec ocasu pouhých deset metrů. Jestliže se sauropodi rozmnožují a krmí s takovou chutí, pak budeme muset zredukovat i tohle stádo. Především pokud sem budeme chtít uvést také samici diplodoca. Dva druhy tak aktivních býložravců by za dva roky mohly ostrov pěkně zdevastovat. Nikoho ani nenapadlo, že se dinosauri budou rozmnožovat jako králíci. I tato skutečnost pramení, jak předpokládám, z jejich příslušnosti k teplokrevným zvířatům. Konečně, to se dalo z tak velkého množství zkamenělin vytušit. Jestliže se po různých geologických katastrofách, ke kterým došlo během více než sta milionů let, zachovalo tolik jejich kostí, jak obrovská to musela být populace v době druhohor! A vedle své nesmírně veliké fyzické masy, to jistě bylo podivuhodné plémě i v mnoha dalších směrech.

Dnes jsem měla možnost naše stádo trochu zredukovat. Ucítila jsem najednou, jak se mi pod nohama něco podivně hýbe. Pohlédla jsem dolů na vlhkou zem a uviděla pukající vejce a klubající se triceratopsy. Sedm malých nebojácných potvůrek. Rozpoznávala jsem jejich rohatý rypák i další dva rohy. Hrabali se ven z hnízda a vyzývavě se rozhlíželi kolem. Nebyli větší než koťata, ale čili a houževnatí už od samého narození.

Maso corythosaura se už touto dobou asi zkazilo. Pragmatictější uvažující část mého já by byla ráda doplnila stravu o jednoho nebo dva malé triceratopsy. Ale nemohla jsem to udělat.

Rozutekli se do sedmi stran. Chvilku jsem uvažovala, jestli si nemám jednoho chytit a ochočit si ho jako domácí zvířátko. Stupidní nápad.

25. srpna. 0700 hodin. Začíná pátý den. Už třikrát jsem pozorně obešla celý ostrov. Takové plížení je padesátkrát

riskantnější než cestování v modulu, ale přinese nesčetněkrát větší potěšení. Každou noc jsem tábořila na jiném místě. Už mi přestala vadit vlhkost, která na ostrově panuje. A i když toho moc nesním, cítím se docela zdravě. Že je syrové dinosaurí maso mnohem chutnější než syrová žabí stehýnka, jsem poznala. Stal se ze mne přeborník v dojíždění masitých odpadků. Řev tyrannosaura v lese už neúčinkuje na mé nadledviny produkující adrenalin, ale působí naopak na mé slinné žlázy. Zalíbilo se mi chodit nahá. Mnohem víc teď oceňuji své tělo. Vždyť už se mi ztrácí i přebytečný tuk, kterým naše civilizace tak úspěšně zaobluje své tvary.

Přesto se stále snažím vymyslet způsob, jak přivolat pomoc. Nemohla bych vyslat SOS různým nastavením odrazových zrcadel? To se lehce řekne. Vždyť já ani nevím, kde jsou na ostrově umístěna kontrolní stanoviště. Natož jak se s takovým zařízením zachází. A tak nezbývá než doufat, že mi dál bude přát štěstí a že přežiju i zbývajících tři a půl týdne.

27. srpna. 1700 hodin. Dinosaurí o mně vědí. Jsem si jista, že mě považují za zástupce nějakého neobyčejného zvířecího rodu. Zní to neuvěřitelně? Je vůbec možné, aby tahle obrovská němá zvířata o něčem přemýšlela? Mají tak malinký mozek. I můj vlastní mozek už měkne z té věčné proteino-buničité stravy. Stejně z nich začínám mít takový divný pocit. Všimla jsem si, že mne pozorují. Mají v očích zvláštní, vědoucí výraz. Vůbec ne přihloupí. Neustále mě sledují. Připadá mi, jako kdyby přikyvovali hlavami, usmívali se, dokonce si mezi sebou vyměňovali pohledy a rozmlouvali o mně. Jsem tu, abych je pozorovala, ale zdá se mi, že i oni mě svým způsobem pozorují. Jsou to bláznivé úvahy. Mám chuť tenhle záznam smazat. Ale ne. Nechám ho. Když pro nic jiného, tak jako ukázkou proměn mého psychického stavu.

28. srpna. 1200 hodin. Další fantastické reflexe týkající se dinosaurů. Jsem přesvědčena, že mohutný brachiosaurus — Berta — zde hraje klíčovou roli. Ona sama se moc nepotuluje, zato kolem ní se neustále motají menší dinosaurí. Často se kontaktují očima. Dorozumívají se očima? Dobrá, nechme toho. Na mne to tak ale přesto působí. Vyloženě cítím, že mezi sebou komunikují. Jen nemohu objevit, v jakém vlnovém rozsahu. A zdá se, že Berta je tím ústředním článkem. Je jejich totemem, něco jako — telefonní ústředna. Co to tu proboha vyprávím? Co se mi to honí v hlavě?

30. srpna 0945 hodin. Já zatracený blázen! To mám za to, že jsem se chovala jako sprostý slídil. Že jsem lezla na strom, jen abych viděla, jak se pod Bakkerovými vodopády páří dva iguanodoní. Právě ve vrcholném momentu se pode mnou zlomila větev. Padala jsem z výšky dvaceti metrů. Ještě že jsem se zachytila spodní větví, jinak bych už byla mrtvá. Všechno jsem tu zpřerážela. Nemyslím, že bych si něco zlomila, ale levá noha mi vypovídá službu a taky se nemohu narovnat v zádech. Mohu mít vnitřní zranění? Těžko říct. Dolezla jsem do malého skalního úkrytu poblíž vodopádu. Úplně jsem se vyčerpala. Asi mám horečku. To bude z šoku. Ted' určitě umřu hladem. Kdyby mě byl sežral tyrannosaurus, byla by to alespoň důstojná smrt. Ale zemřít pádem ze stromu? To se mi zdá strašně ponižující. Mimochodem, páření iguanodonů je parádní podívaná. Ted' to ale nemohu popsat. Mám hrozné bolesti.

31. srpna. 1700 hodin. Jsem celá zděvenělá. Bolestí. Taky mám hlad. A příšernou žízeň. Noha je k ničemu. Když chci popolézt pár metrů, mám pocit, že se roztrhnu. Hořím horečkou. Jak dlouho trvá, než člověk úplně vyhladoví?

1. září. 0700 hodin. Když jsem se probudila, ležela vedle mne tři nakřáplá vejce. Jsou to ještě živá embrya — snad stegosaurí — moc času jim však nezbývá. První jídlo po čtyřiceti osmi hodinách. Že by vejce spadla z hnízda někde nade mnou? Idiotská otázka. Nebo si snad stegosaurí stavějí svá hnízda na stromech? Horečka klesá. Pořád mě bolí celé tělo. Doplazila jsem se k vodě. Trochu jsem si jí nabrala.

1330 hodin. Přepadla mne únava. Když jsem se probrala, našla jsem v dosahu svého omezeného pohybu porci čerstvého masa. Vypadá to na stehno struthiomima. Má odpornou, nakyslou chuť. Ale dá se jíst. Několikrát jsem si uhryzla. Znovu jsem usnula. Opět trochu pojedla. Nedaleko se pase párek stegosaurů. Pozorují mě svými malíčkými očima. U vysokých cykasů probíhá srovnání menších dinosaurů. O kousek dál, na Ostromské louce, přezvykují brachiosaurus Berta. Shovívavě přehlíží celou scénu. Všechno je to nesmysl. Přesto se mi zdá, že se o mě dinosaurí starají.

2. září. 0900 hodin. Už o tom není pochyb. Nosí vejce, maso, dokonce i cykasové plody a listy kaprad'orostů. Zpočátku mi potravu přinášeli, jen když jsem spala. Ted' už přiskáčí až ke mně a skládají mi všechno k nohám. Doručiteli jsou stále struthiomimové. Jsou nejmenší, nejhbitější a umějí nejrychleji používat svých předních končetin. Přinesou své dary a pak se mi dlouze dívají do očí, jako kdyby čekali na sprosté. Ostatní dinosaurí nás sledují zpovzdálí. Všichni se nějak účastní. Zdá se, že jsem se stala centrem veškerého dění na ostrově. Uvažuji, jestli i tyrannosaurí mi schovávají vybrané kousky. Mám halucinace? Necháám se unášet bujnou fantazií? Nebo snad třeštím z horečky? Myslím, že už jsem schopna jasně rozmýšlet. Horečka ustupuje. Tělo mám sice celé ztuhlé a jsem příliš slabá na to, abych se mohla vydat někam dál, ale jinak se z následků pádu zotavuji. Za přispění mých přátel.

1000 hodin. Přehrála jsem si poslední vstup. Dumám nad tím, co jsem řekla. Já si totiž nemyslím, že bych se zbláznila. Je snad možné, abych se pomátla, pokud se ještě strachuji o svůj zdravý rozum? Nedělám ale ze sebe blázna postupně jen já sama? Dostávám se do nesnesitelného rozporu mezi tím, co vnímám, a tím, co vím, že bych měla vnímat.

1500 hodin. Dnes odpoledne jsem měla dlouhý a podivný sen. Viděla jsem v něm všechny dinosaury. Stáli na louce a byli spojeni třpyticími se vlákny, které vypadaly jako telefonní dráty z dřívějších dob. Všechny směřovaly k Bertě. Jako kdyby ona byla nějakou telefonní ústřednou. Ano, přesně tak. Docházelo mezi nimi k telepatickému přenosu myšlenek. Ke zvláštnímu smyslovému propojení. Třpytivá vlákna se mocně chvěla. Pak se mi zdálo, že ke mně přišel malý dinosaur a nabídl mi jednu z těch linek. Pantomimicky mi ukazoval, jak se připojit. Když se mi kontakt podařil, projel mou neskonale slastný pocit. Zůstala jsem napojena a vnímala hluboké a vážné myšlenky zaměstnávající hlavy dinosaurů. Pomalu probíhající, úchvatné filozofické výměny.

Když jsem se probudila, měla jsem zvláštní pocit, jako by ten sen byl živý. Zapůsobil na mne neobvykle skutečně. Tak, jak se to někdy po probuzení stává, obrazy se jen pomalu vytrácely. Najednou jsem zvířata kolem sebe viděla v úplně jiném světle. Jako kdyby tu nebyla zoologická výzkumná stanice, ale žila tu nějaká cizí komunita, jako bych se ocitla na ostrůvku nějaké mimozemské civilizace — civilizace, jejíž původ byl na Zemi.

Nechme toho. Dinosaurů mají přece tak malý mozek. Celé dny tráví přežvykováním listů. Samozřejmě kromě těch, co přežvykují jiné dinosaury. A porovnáváme-li s nimi jiné přežvýkavce, potom můžeme o krávách nebo ovcích klidně prohlásit, že to jsou geniální tvorové.

Už se dopajdám mnohem dál.

3. září. 0600 hodin. Ten samý sen jako minulou noc. Zas to telepatické vzájemné propojení. Od dinosaurů ke mně proudil hřejivý pocit — pocit tepla a lásky.

K snídani jsem našla čerstvá tyrannosaurů vejce.

5. září. 1100 hodin. Rychle se zotavuji. Jsem ještě celá rozlámaná, ale větší bolest už prakticky necítím. Pořád mě krmí. I když jsou to stále struthiomimové, kdo mi nosí potravu, blíž teď přicházejí i větší dinosaurů. Jeden stegosaurus se ke mně mazlivě přitiskl jako poník. Tenhle měl však rozměry Goliáše. Poplácala jsem ho po drsné šupinaté šíji. Také diplodocus se ke mně z výšky natáhl, jako kdyby si přál, abych mu pohládila jeho obrovský krk.

Jestli tohle je šílenství, nebráním se mu. Žije zde láskyplné a umírněné společenství zvířat, jehož součástí jsou i masožraví predátoři. Ti, co požírají, i ti, co jsou požíráni, tu tvoří jeden celek. I ve staré Číně se obyvatelstvo rozlišovalo na aktivnější a pasivnější jedince. A pokud bychom tu dál cestovali hermeticky uzavřeni ve svých modulech, nikdy bychom o něčem podobném neměli ani tušení.

Postupně mě nechávají vstoupit do jejich společenství. Cítím impulsy, které mezi nimi probíhají. Celým svým tělem horečně prožívám neobyčejné nové pocity. Klíčí ve mně nejasná předtucha.

Přinášejí mi maso ze svých vlastních těl i jejich nenarozená mláďata. Dohlížejí na mě a nenápadně tak naléhají, abych se uzdravila. Proč? Jen tak pro nic za nic? O tom vážně pochybuji. Mám pocit, že ode mne něco chtějí. Myslím, že mě k něčemu potřebují.

Ale k čemu?

6. září. 0600 hodin. Celou noc jsem se tiše plížila lesem. Jen tak jsem se mohla vytrhnout ze svého neskutečného stavu. Obrovské tmavé stíny, nejrůznější mohutné příhrblé tvary, které jsem v tom šerém mihotavém nočním osvětlení jen stěží rozpoznávala, se blížily a vzdalovaly. Plynuly hodiny. Pohybovala jsem se, aniž by se mě něco jen dotklo. Stále intenzivněji jsem cítila, že mě s tímto společenstvím něco spojuje. Nakonec jsem vyčerpaně klesla na mechový koberec, abych si odpočinula. Ve světle ranního rozbřesku jsem zahlédla obrovské tělo velkého brachiosaura. Na druhé straně Owenovy řeky se jako hora tyčila Berta.

Cítím, že mě k ní něco přitahuje. Snad ve mně vzbuzuje i respekt. Její mohutné tělo se vlní a vysílá silné impulsy. Je jako zesilovač. To skrze ni jsme všichni propojeni. Je naší duchovní matkou. Nás všech. Z obrovské masy jejího těla tryskají mocné uklidňující podněty.

Chvilku si odpočinu. Pak se za ní vydám přes řeku.

0900 hodin. Stojíme teď proti sobě. Má hlavu o patnáct metrů výš, než je moje. Z jejích malých očí nemohu nic vyčíst.

Ale věřím jí. Zamilovala jsem si ji.

Podél břehu řeky se za jejím hřbetem shromáždili menší brachiosauri. O něco dál jsou dinosaurů zhruba dalších šesti druhů. Nehybně, tiše vyčkávají.

V jejich přítomnosti se cítím poněkud méněcenná. Vždyť to jsou představitelé vyšší, silné rasy, která přestala na Zemi vládnout jen díky strašlivé změně, k níž ve vesmíru došlo. A já jsem přišla, abych se před nimi sklonila.

Vždyť si to vezměte: žili a udrželi si svou sílu po sto čtyřicet milionů let. Uměli se vypořádat se všemi zvraty, ke kterým během vývoje došlo. Jen jednou byli bezmocní — při náhlé katastrofální klimatické změně. Do té doby byli schopni se rychle množit a přizpůsobovat se prostředí, ve kterém žili. Až ovládli zemi, moře i vzduch. Celou planetu. My jsme v té velikosti jen drobným zrnkem. Ve srovnání s nimi neznamenalí naši ubozí předkové vůbec nic. Kdo ví, čeho všeho by toto společenství dosáhlo, kdyby se nepřipřítíl zkázonosný asteroid a nezastřel jim denní světlo? Jak hrozná korně: miliony let trávající nadvláda dinosaurů byla náraz ukončena v jedné jediné generaci smetené ze Země mrazivým chladem prашného mraku. Do té doby však lze mluvit o zázraku, kolosálnosti...

Namítnete, že to byla jen zvířata. Ale kdo může s určitostí něco podobného tvrdit? Vždyť známe jen malý kousek, nepatrný zlomek z toho, co mezozoikum doopravdy představovalo. Máme doslova a do písmene jen holou kostru. Od té doby uplynulo sto milionů let a taková doba dokáže zahladit všechny stopy po nějaké civilizaci. Možná měli i vlastní jazyk, poezii, mytologii, filozofii? Své lásky, sny, touhy. Ne, říkáte, byla to zvířata. Těžkopádná a hloupá zvířata. Žila bezmyšlenkovitě, vedena jen svým zvířecím pudem. A já odpovídám, že takoví nedomrlí srstnatci jako my nemají žádné

právo si na ně brát svá vlastní měřítka. Jediný typ civilizace, který jsme schopni chápat, je ten, jehož jsme sami tvůrci. A máme za to, že naše nicotné úspěchy, kterých jsme dosáhli, jsou tím rozhodujícím hodnotícím kritériem. Myslíme si, že počítače a kosmické lodi, stejně jako párky, které si děláme na roštu, jsou tak hrozné vymoženosti, že nás rázem stavějí na vrchol všeho vývoje. Ale já to teď vidím zcela jinak. Lidstvo bezpochyby udělalo skvělé věci. Ale nebylo by tu, kdyby tato největší ze všech ras byla mohla dál žít a mohla tak naplnit své poslání.

Cítím, jak z obra, který se nade mnou tyčí, vyzařuje nesmírná láska. Stále intenzivněji vnímám prohlubující se vzájemný duševní soulad.

Padají poslední překážky.

Konečně to chápu.

Vybrali si mne. Jsem jejich hybnou silou. Jsem původcem jejich nového zrození. Milují mě. Potřebují mě. Jsem jejich paní. Paní všech sauropodů. Uctívají mě. Jsem jejich kněžkou.

Je to šílenství? Ať je.

Proč jsme my, malí osrstění tvorové, vůbec začali existovat? Už to mám. Abychom pomoci naší vyspělé technologie umožnili těmto velkým tvorům návrat. Zahynuli v nečestném boji. A díky nám teď na téhle maličké vesmírné stanici povstanou z mrtvých.

Celá se chvějí. Všemi póry cítím jejich naléhavou výzvu.

Nenechám vás na holičkách, odpovím velkým sauropodům před sebou. A sauropodi šíří jako ozvěnou mé rozhodnutí dál.

20. září. 0600 hodin. Třicátý den. Dnes dorazí dopravní člun, aby mne vyzvedl a zároveň tu vysadil dalšího vědce.

Čekám na zastávce. Stovky dinosaurů čekají se mnou. Tiše vyčkávají, příslušníci jednoho rodu vždy spolu. „Lví“ i „jehňátka“. Pozornost všech se upírá ke mně.

Člun se blíží. Přijel načas. Hladce vplouvá do přistávací kóje. Dveře přetlakové komory se otvírají a objeví se postava.

Je to Sarber! Přijel, aby se sám přesvědčil, že jsem nepřežila havárii. Nebo aby to se mnou skončil.

Nevěřicně zamrká a zastavuje se v nástupní chodbě. Zírá na obrovské sročení poklidných dinosaurů. Sauropodi jsou seřazeni ve velkém půlkruhu kolem nahé ženy stojící vedle trosek modulu. Na okamžik není Sarber schopen slova.

„Anno?“ vypraví nakonec ze sebe. „Co proboha...“

„To nikdy nepochopíš,“ přerušuji ho. Dávám znamení. Baltazar vyrazí, až to zaduní. Sarber pisklavě vykřikne, prudce se otočí a pádí směrem k přetlakové komoře, ale stegosaurus se mu postaví do cesty.

„Ne!“ řve Sarber, když mocná hlava tyrannosaura prudce zaútočí z výšky. V mžiku je po všem.

Jak sladce chutná pomsta!

Jsmo teprve na samém začátku. Vronsky leží jen stodvacet kilometrů odsud. A v oblasti Lagrange jsou stovky dalších míst čekajících na dobytí. I Země je v dosahu. Ještě nevím, jak to provést, ale jsem skálopevně přesvědčena, že k tomu dojde. Povede se to. A já budu nástrojem toho všeho.

Pozvedám ruce k mocným tvorům, kteří mne obklopují. Cítím jejich sílu, jejich moc i pospolitost. Jsem s nimi a oni jsou se mnou.

Mocná rasa se vrátila a já jsem její kněžkou. Srstnatci, třeště se!

přeložila Renata Čámská

ilustroval Jiří Lhota

Robert Silverberg

kompletní bibliografie SF

Revolt on Alpha C (1955)

The 13th Immortal (1957)

Master of Life and Death (1957)

The Shrouded Planet (1957, spolu s Randallem Garrettem jako Robert Randall)

Invaders from Earth (1958)

Invisible Barriers (1958, jako David Osborne)

Lest We Forget Thee, Earth (1958, jako Calvin M. Knox)

Stepsons of Terra (1958)

Aliens from Space (1958, jako David Osborne)

Starhaven (1958, jako Ivar Jorgenson)

Starman's Quest (1959)

The Dawning Light (1959, spolu s Randallem Garrettem jako Robert Randall)

The Plot Against Earth (1959, jako Calvin M. Knox)

The Planet Killers (1959)

Lost Race of Mars (1960)

Collision Course (1961)

The Seed of Earth (1962)

Recalled to Life (1962)

Next Stop the Stars (1962, povídky)

The Silent Invaders (1963)

Regan's Planet (1964)
Time of the Great Freeze (1964)
One of Our Asteroids is Missing (1964, jako Calvin M. Knox)
Godling, Go Home! (1964, povídky)
A Pak from Space (1965)
Conquerors from the Darkness (1965)
To Worlds Beyond (1965, povídky)
Needle in a Timestack (1966, povídky)
The Gate of Worlds (1967)
To Open the Sky (1967)
Thorns (1967)
Those Who Witch (1967)
The Time-Hoppers (1967)
Planet of Death (1967)
Hawksbill Station (1968, též jako The Anvil of Time)
The Masks of Time (1968, též jako Vornan-19)
Up the Line (1969, česky jako Proti proudu času)
Nightwings (1969)
Across a Billion Years (1969)
The Man in the Maze (1969, česky jako Člověk v labyrintu)
Three Survived (1969)
To Live Again (1969)
The Calibrated Alligator (1969, povídky)
Dimension Thirteen (1969, povídky)
World's Fair 1992 (1970)
Downward to the Earth (1970)
Tower of Glass (1970)
Parsecs and Parables (1970, povídky)
The Cube Root of Uncertainty (1970, povídky)
The World Inside (1971)
A Time of Changes (1971)
Son of Man (1971)
The Book of Skulls (1971)
Moonferns and Starsongs (1971, povídky)
Dying Inside (1972)
The Second Trip (1972)
The Reality Trip (1972, povídky)
Valley Beyond Time (1973, povídky)
Unfamiliar Territory (1973, povídky)
Earth's Other Shadow (1973, povídky)
Born With the Dead (1974, povídky)
Sundance and Other SF Stories (1974, povídky)
The Stochastic Man (1975)
Sunrise on Mercury (1975, povídky)
The Feast of St. Dionysus (1975, povídky)
Schadrach in the Furnace (1976)
The Shores of Tomorrow (1976, povídky)
The Best of Robert Silverberg (1976, povídky)
Capricorn Games (1976, povídky)
The Best of Robert Silverberg 2 (1978, povídky)
The Songs of Summer (1979, povídky)
Lord Valentine's Castle (1980)
The Desert of Stolen Dreams (1981)
Majipoor Chronicles (1982, propojené povídky)
World of a Thousand Colors (1982, povídky)
Valentine Pontifex (1983)
The Conglomeroid Cocktail Party (1984, povídky)
Tom O'Bedlam (1985)
Sailing to Byzantium (1985, česky jako Plout do Cařihradu)
Star of Gypsies (1986)
Beyond the Safe Zone (1986, povídky)
Project Pendulum (1987)
The Secret Sharer (1988, česky jako Tajný společník)
At Wintet's End (1988)

The Queen of Springtime (1989)
To the Land of the Living (1989)
Nightfall (1990, spolu s Isaacem Asimovem, česky jako Příchod noci)
In Another Country (1990)
Lion Time in Timbuctoo (1990)
Letters from Atlantis (1990)
Thebes of the Hundred Gates (1991)
Child of Time (1991, spolu s Isaacem Asimovem)
The Face of the Waters (1991)
The Positronic Man (1992, spolu s Isaacem Asimovem)
Kingdoms of the Wall (1992)
The Collected Stories of Robert Silverberg I (1992)